

Udenrigsministeriet
Juridisk Tjeneste, EU-retskontoret
Asiatisk Plads 2 – 1448 København K
Tlf.: 33 92 03 24 Fax: 33 92 03 03

JTEU j.nr. 2014-24864
3. november 2014

Liste over judicielle aktiviteter i sager af dansk interesse

Til orientering fremsendes nedenstående liste over EU-Domstolens aktiviteter i de kommende tre uger i retssager, som har den danske regerings interesse. For så vidt angår sager, hvor der er nedsat procesdelegation, indeholder listen oplysninger om tidspunktet for mundtlig forhandling, fremsættelse af generaladvokatens forslag til afgørelse (GA) og afsigelse af dom. I sager, der i øvrigt følges af den danske regering, oplyses der om tidspunkt for generaladvokatens forslag til afgørelse og afsigelse af dom. Generaladvokatens udtalelser og EU-Domstolens domme offentliggøres på EU-Domstolens hjemmeside (<http://curia.europa.eu/>) på selve datoen for fremsættelse eller afsigelse.

Der tages forbehold for, at listen er udarbejdet på baggrund af EU-Domstolens retslistes, og at EU-Domstolen med kort varsel kan foretage ændringer i egne retslistes.

Liste over sager, hvor der nedsat procesdelegation:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Processkridt	Dato
C-190/14	Kommissionen mod Danmark Påstande: Det fastslås at Danmark, ved ikke at vedtage og offentliggjort de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme artikel 13, stk. 1, 2 og 6 og artikel 15, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/60/EF af 23. oktober 2000 om fastlæggelse af en ramme for Unionens vandpolitiske foranstaltninger, har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til direktivet.	Dom	06.11.14
C-28/12	Kommissionen mod Rådet Påstande: Afgørelse vedtaget af Rådet og repræsentanterne for regeringerne for Den Europæiske Unions medlemsstater, forsamlet i Rådet, af 16. juni 2011 om undertegnelse på Unionens vegne og om midlertidig anvendelse af lufttransportaftalen mellem Amerikas Forenede Stater som den første part, Den Europæiske Union og dens medlemsstater som den anden part, Island som den tredje part og Kongeriget Norge som den fjerde part og om undertegnelse på Unionens vegne og midlertidig anvendelse af en tillægsaftale mellem Den Europæiske Union og dens medlemsstater som den første part, Island som den anden part og Kongeriget Norge som den tredje part om anvendelsen af lufttransportaftalen mellem Amerikas Forenede Stater som den første part, Den Europæiske Union og dens medlemsstater som den anden part, Island som den tredje part og Kongeriget Norge som den fjerde part (2011/708/EU) (1), annulleres. Virkningerne af afgørelse 2011/708/EU opretholdes. Rådet for Den Europæiske Union tilpligtes at betale sagens omkostninger.	Mundtlig forhandling	11.11.14

C-333/13	<p>Dano</p> <p>Sagen vedrører: 1) Omfatter det personelle anvendelsesområde for artikel 4 i forordning nr. 883/3004 personer, der ikke ønsker at fremsætte krav om ydelser af socialsikringsretlig eller familieunderstøttende art som omhandlet i forordningens artikel 3, stk. 1, men derimod om en særlig ikkebidragspligtig ydelse som omhandlet i artikel 3, stk. 3, sammenholdt med artikel 70 i forordningen [org. s. 2]? 2) For det tilfælde, at spørgsmål 1 besvares bekræftende: er det som følge af artikel 4 i forordning nr. 883/2004 forbudt for medlemsstaterne helt eller delvis at udelukke dårligt stillede EU-borgere fra at opnå ikkebidragspligtige sociale ydelser, der muliggør et eksistensminimum, i henhold til forordningens artikel 70, for derved at hindre, at der fremsættes urimelige krav om sådanne ydelser, der bevilges egne statsborgere i en lignende situation? 3) For det tilfælde, at spørgsmål 1) eller 2) besvares benægtende: Er det i henhold til a) artikel 18 TEUF og/eller b) artikel 20, stk. 2, andet punktum, litra a), TEUF, sammenholdt med artikel 20, stk. 2, tredje punktum, TEUF og artikel 24, stk. 2, i direktiv 2004/38 forbudt for medlemsstaterne helt eller delvis at udelukke dårligt stillede EU-borgere fra at opnå ikkebidragspligtige sociale ydelser, der muliggør et eksistensminimum, i henhold til artikel 70 i forordning nr. 883/2004, for derved at hindre, at der fremsættes urimelige krav om sådanne ydelser, der bevilges egne statsborgere i en lignende situation? 4) For det tilfælde, at det følger af besvarelsen af ovennævnte spørgsmål, at en delvis udelukkelse fra at opnå ydelser, der muliggør et eksistensminimum, er i overensstemmelse med EU-retten: må bevillingen af ikkebidragspligtige ydelser, der muliggør et eksistensminimum, til EU-borgere i andre situationer end akutte nødstilfælde begrænses til at stille de midler, der er nødvendige, for at vedkommende kan vende tilbage til hjemlandet, til rådighed, eller kræver artikel 1, 20 og 51 i chartret om grundlæggende rettigheder, at der stilles videregående ydelser til rådighed, som gør det muligt at tage permanent opholdt?</p>	Dom	11.11.14
C-146/13	<p>Kongeriget Spanien mod Europa-Parlamentet og Rådet for Den Europæiske Union</p> <p>Påstande: Det fastslås, at Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1257/2012 af 17. december 2012 om gennemførelse af et forstærket samarbejde om indførelse af enhedspatentbeskyttelse er en nullitet, subsidiært annulleres den i det hele. Subsidiært fastslås, at følgende er en nullitet: a) Artikel 9, stk. 1, i sin helhed og artikel 9, stk. 2, i det omfang, det er anført i dette søgsmåls femte anbringende. b) Artikel 18, stk. 2, i sin helhed og alle forordningens henvisninger til Den Fælles Patentdomstol som domstolsordning og retskilde for det europæiske patent med ensartet retsvirkning. Europa-Parlamentet og Rådet for Den Europæiske Union tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p>	GA	18.11.14
C-147/13	<p>Kongeriget Spanien mod Rådet for Den Europæiske Union</p> <p>Påstande: Rådets forordning (EU) nr. 1260/2012 af 17. december 2012 om gennemførelse af et forstærket samarbejde om indførelse af enhedspatentbeskyttelse for så vidt angår gældende oversættelsesordninger annulleres, og Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger. Subsidiært annulleres artikel 4 og 5, artikel 6, stk. 2, og artikel 7, stk. 2, i Rådets forordning (EU) nr. 1260/2012 af 17. december 2012 om gennemførelse af et forstærket samarbejde om indførelse af enhedspatentbeskyttelse for så vidt angår gældende oversættelsesordninger, og Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p>	GA	18.11.14

Liste over sager, der i øvrigt følges af den danske regering:

Sagsnr.	Titel og kortsagsresumé	Processkridt	Dato
C-137/13	<p>Herbaria Kräuterparadies</p> <p>Sagen vedrører: 1. Skal artikel 27, stk. 1, litra f), i forordning (EF) nr. 889/2008 fortolkes således, at anvendelsen af de nævnte stoffer kun er et lovmæssigt krav, såfremt en EU-retlig eller en med EU retten forenelig national bestemmelse vedrørende den fødevare, som de nævnte stoffer skal tilsættes, direkte foreskriver tilsætningen af de nævnte stoffer eller i det mindste angiver et minimumsindhold for de nævnte stoffer, der skal tilsættes? 2. Såfremt spørgsmål 1 besvares benægtende: Skal artikel 27, stk. 1, litra f), i forordning (EF) nr. 889/2008 fortolkes således, at anvendelsen af de nævnte stoffer også er et lovmæssigt krav i de tilfælde, hvor markedsføringen af en fødevare som kosttilskud eller under anvendelse af sundhedsanprisninger, uden at mindst et af de nævnte stoffer er tilsat, ville være misvisende og vildledende for forbrugerne, da fødevarer på grund af for lav koncentration af et af de nævnte stoffer ikke kan opfylde sit anvendelsesformål som næringsmiddel henholdsvis det anvendelsesformål, der kommer til udtryk i sundhedsanprisningen af den? 3. Såfremt spørgsmål 1 besvares benægtende: Skal artikel 27, stk. 1, litra f), i forordning (EF) nr. 889/2008 fortolkes således, at anvendelsen af de nævnte stoffer også er et lovmæssigt krav i de tilfælde, hvor en bestemt sundhedsanprisning kun må anvendes på fødevarer, som indeholder en bestemt, såkaldt betydelig mængde af mindst et af de nævnte stoffer?</p>	Dom	05.11.14

C-166/13	<p>Mukarubega</p> <p>Sagen vedrører: 1) Skal retten til at blive hørt i forbindelse med enhver procedure, hvilken ret udgør en integrerende del af det grundlæggende princip om respekt for retten til forsvar og i øvrigt er fastsat ved artikel 41 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, fortolkes således, at den pålægger en forvaltning, som påtænker at træffe en afgørelse om tilbagesendelse af en udlænding med ulovligt ophold – uanset om denne tilbagesendelsesafgørelse er eller ikke er en følge af et afslag på opholdstilladelse, og bl.a. under omstændigheder, hvor der er en risiko for, at den pågældende vil forsvinde – at give den pågældende lejlighed til at fremsætte bemærkninger? 2) Tillader den opsættende virkning af den retslige procedure ved en forvaltningsdomstol at fravige en udlænding med ulovligt opholds mulighed for forudgående at kunne fremføre sine synspunkter i forhold til en bebyrdende udsendelsesforanstaltning, som påtænkes truffet over for vedkommende?</p>	Dom	05.11.14
C-402/13	<p>Cypra</p> <p>Sagen vedrører »FØRSTE SPØRGSMÅL: Kan Republikken Cyperns veterinærtjeneste som »kompetent myndighed« i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 854/2004, med kompetence til at udpege de »embedsdyrlæger«, der udfører den af forordningen fastsatte veterinærkontrol af slagtingen af dyr, pålægge et lovligt slagteri en driftstid, idet veterinærtjenesten selv fastsætter, hvornår slagteriet kan være i drift og foretage slagtinger? ANDET SPØRGSMÅL: Kan Republikken Cyperns veterinærtjeneste som »kompetent myndighed« i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 854/2004, med kompetence til at udpege de »embedsdyrlæger«, der udfører den af forordningen fastsatte veterinærkontrol af slagtingen af dyr, nægte at sende en »embedsdyrlæge« til et lovligt slagteri, som anmoder?</p>	Dom	05.11.14
C-476/12	<p>Österreichischer Gewerkschaftsbund</p> <p>Sagen vedrører: 1) Skal princippet om pro rata temporis i § 4, stk. 2, i rammeaftalen i bilaget til Rådets direktiv 97/81/EF af 15. december 1997 om rammeaftalen vedrørende deltidsarbejde (EFT 1998, L 14, s. 9), som ændret ved direktiv 98/23/EF (EFT 1998, L 131, s. 10), anvendes på et børnetillæg (»Kinderzulage«), der er vedtaget i en kollektiv overenskomst (lønaftale) – idet der er tale om en social ydelse fra arbejdsgiveren til delvis udligning af forældrenes udgifter til underhold af det barn, for hvilket tillægget modtages – på grund af denne ydelses (hensigtsmæssige) karakter? 2) Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende: Skal § 4, stk. 1, i rammeaftalen i bilaget til Rådets direktiv 97/81/EF af 15. december 1997 om rammeaftalen vedrørende deltidsarbejde (EFT 1998, L 14, s. 9), som ændret ved direktiv 98/23/EF (EFT 1998 L 131, s. 10) fortolkes således, at en ulige behandling af de deltidsansatte i form af en nedsættelse af børnetillægget i forhold til arbejdstiden – i betragtning af den vide skønsmargin, som arbejdsmarkedets parter råder over ved fastsættelsen af et bestemt socialt og økonomisk-politisk mål og de foranstaltninger, der er egnede til at opfylde dette mål – er sagligt begrundet, såfremt det antages, at et forbud mod forholdsmæssig tildeling af ydelsen a) vanskeliggør eller umuliggør deltidsansættelse i form af forældreorlov på deltid (»Elternteilzeit«) og/eller ansættelse i ringe omfang under en forældreorlov (»Elternkarenzurlaub«) og/eller b) fører til konkurrencefordrejninger, fordi arbejdsgiveren belastes mere i økonomisk henseende ved et større antal deltidsansatte, og til en ringere beredvillighed hos arbejdsgiveren til at ansætte deltidsansatte og/eller c) fører til en</p>	Dom	05.11.14

	<p>begunstigelse af deltidsansatte, der har flere deltidsansættelser og flere krav på overenskomstmæssige ydelser såsom børnetillæg og/eller d) fører til en begunstigelse af deltidsansatte, fordi disse har mere fritid end de fuldtidsansatte og således har bedre børnepasningsmuligheder? 3) Såfremt det første og det andet spørgsmål besvares benægtende: Skal grundrettighedschartrets artikel 28 fortolkes således, at hvor der er tale om et arbejdsretligt system, i hvilket væsentlige dele af de arbejdsretlige mindstestandarder tilvejebringes på grundlag af særligt udvalgte og kvalificerede arbejdsmarkedsparters samstemmende socialpolitiske vurderinger, og kun en detailbestemmelse (der strider mod et EU retligt forbud mod forskelsbehandling) i en kollektiv overenskomst (her forholdsmæssig beregning af børnetillæg ved deltidsarbejde) er ugyldig (efter national praksis), medfører denne ugyldighed, at alle den kollektive overenskomsts bestemmelser for dette område (her børnetillæg) er omfattet af ugyldighedssanktionen?</p>		
C-477/13	<p>Angerer</p> <p>Sagen vedrører: 1. a) Er »specifikke og særlige årsager« som omhandlet i direktivets artikel 10 de forhold, der defineres i de derefter nævnte tilfælde (litra a) til g)), eller skal der ud over disse omstændigheder også foreligge »specifikke og særlige årsager«, som gør, at ansøgeren ikke opfylder de forudsætninger, der er nævnt i direktivets afsnit III, kapitel II og III? b) Hvilken karakter skal de »specifikke og særlige årsager« have i sidstnævnte tilfælde? Skal der være tale om personlige årsager – for eksempel forhold, der hænger sammen med den pågældendes individuelle livsforløb der gør, at migranten undtagelsesvis ikke opfylder forudsætningerne for en automatisk anerkendelse af hans uddannelse i henhold til direktivets afsnit III, kapitel III? 2. a) Forudsætter begrebet arkitekt i direktivets 10, litra c), at migranten i oprindelsesmedlemsstaten ud over at have udøvet tekniske aktiviteter inden for byggeplanlægning, [org. s. 3] tilsyn med bygge- og anlægsarbejder og bygværker også har arbejdet kunstnerisk skabende og har udøvet aktiviteter vedrørende byplanlægning, økonomi og i givet fald bevaringsværdige bygninger eller ville have haft tilladelse til at udøve sådanne aktiviteter efter endt uddannelse, og i givet fald i hvilket omfang? b) Forudsætter begrebet arkitekt i direktivets artikel 10, litra c), at migranten har en uddannelse på universitetsniveau, der hovedsagelig vedrører arkitektur i den forstand, at den ud over at omfatte tekniske spørgsmål vedrørende byggeplanlægning, tilsyn med bygge- og anlægsarbejder og bygværker også omfatter kunstnerisk skabende virksomhed og byplanlægning, økonomi og eventuelt bevaringsværdige bygninger, og i givet fald i hvilket omfang? c) (i) Er det afgørende for besvarelsen af spørgsmål 2 a) og b), hvorledes titlen »arkitekt« sædvanligvis anvendes i andre medlemsstater (direktivets artikel 48, stk. 1); (ii) eller er det tilstrækkeligt, at det fastslås, hvorledes titlen »arkitekt« sædvanligvis anvendes i oprindelsesmedlemsstaten og værtsmedlemsstaten; (iii) eller kan det aktivitetsspektrum, der normalt er forbundet med titlen »arkitekt« inden for Den Europæiske Unions område, udledes af direktivets artikel 46, stk. 1, andet afsnit?</p>	GA	05.11.14
T-307/12 og T-408/13	<p>Mayaleh mod Rådet</p> <p>Påstande: Rådets gennemførelsesafgørelse 2012/256/FUSP af 14. maj 2012 om gennemførelse af Rådets afgørelse 2011/782/FUSP om restriktive foranstaltninger over for Syrien annulleres, for så vidt som den vedrører Adib Mayaleh. Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 410/2012 af 14. maj 2012 om gennemførelse af artikel 32,</p>	Dom	05.11.14

	stk. 1, i forordning (EU) nr. 36/2012 om restriktive foranstaltninger på baggrund af situationen i Syrien annulleres, for så vidt som den vedrører Adib Mayaleh. Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger i henhold til artikel 87 og 91 i Rettens procesreglement.		
C-42/13	Cartiera dell'Adda Sagen vedrører: 1) Er fællesskabsretten til hinder for en fortolkning, hvorefter den ordregivende myndighed i et tilfælde, hvor en virksomhed, der deltager i en udbudsprocedure, i selve ansøgningen om deltagelse har undladt at angive, at en teknisk direktør i virksomheden ikke er genstand for en procedure eller er blevet dømt som omhandlet i artikel 38, stk. 1, litra b) og c), i lovdekret nr. 163/2006, skal træffe afgørelse om at udelukke virksomheden, også selv om denne behørigt har godtgjort, at udtrykket teknisk direktør er blevet anvendt ved en rent materiel fejl? 2) Er fællesskabsretten til hinder for en fortolkning, hvorefter den ordregivende myndighed i et tilfælde, hvor en virksomhed, der deltager i en udbudsprocedure, har fremlagt relevant og behørigt bevis for, at de personer, med hensyn til hvilke der skal afgives erklæringer i henhold til artikel 38, stk. 1, litra b) og c), ikke er genstand for en procedure eller er blevet dømt som omhandlet i denne bestemmelse, skal træffe afgørelse om at udelukke virksomheden som følge af dens manglende overholdelse af en bestemmelse i den lex specialis, i medfør af hvilken den offentlige udbudsprocedure blev indledt?	Dom	06.11.14
C-108/13	Mac Sagen vedrører: Er artikel 34 og 36 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde til hinder for en national lovgivning, der bl.a. gør udstedelse af en markedsføringstilladelse ved parallelimport for et plantebeskyttelses-middel betinget af, at det pågældende middel i eksportstaten er omfattet af en i overensstemmelse med direktiv 91/414/EØF udstedt markedsføringstilladelse, og som følgelig ikke tillader udstedelse af en markedsføringstilladelse ved parallelimport for et middel, der i eksportstaten er omfattet af en markedsføringstilladelse ved parallelimport, og som er identisk med et godkendt middel i importstaten?	Dom	06.11.14
C-395/13	Europa-Kommissionen mod Kongeriget Belgien Påstande: Det fastslås, at Kongeriget Belgien har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 3 og 4 i Rådets direktiv 91/271/EØF af 21. maj 1991 om rensning af byspildevand, idet det ikke har sikret opsamlingen og rensningen af byspildevand fra 57 byområder med mere end 2 000 og mindre end 10 000 personækvivalenter. Kongeriget Belgien tilpligtes at betale sagens omkostninger.	Dom	06.11.14
C-140/13	Altmann e.a. Sagen vedrører: 1. Er det foreneligt med EU-retten, at obligatoriske tavshedsforpligtelser, som påhviler de nationale myndigheder, der fører tilsyn med finansieringsvirksomheder og som har hjemmel i de relevante EU-retlige retsakter (her: direktiv 2004/109/EF, direktiv 2006/48/EF og direktiv 2009/65/EF) og er gennemført i overensstemmelse hermed i national ret, således som dette er sket i Forbundsrepublikken Tyskland ved § 9 i Kreditwesengesetz (lov om bankvirksomhed) og § 8 i Wertpapierhandelsgesetz (lov om handel	Dom	12.11.14

	<p>med værdipapirer), kan brydes i forbindelse med anvendelse og fortolkning af en national procesretlig bestemmelse, som § 99 i Verwaltungsgerichtsordnung (lov om forvaltningsretspleje). 2. Kan en tilsynsmyndighed som den tyske Bundesanstalt für Finanzdienstleistungsaufsicht også påberåbe sig de tavshedsforpligtelser, der bl.a. påhviler myndigheden i henhold til EU-retten, og som er fastlagt i § 9 i Kreditwesengesetz og § 8 i Wertpapierhandelsgesetz, over for en person, der har anmodet myndigheden om adgang til informationer vedrørende en bestemt udbyder af finansielle tjenesteydelser i henhold til den tyske lov om informationsfrihed, når forretningskonceptet for det selskab, der havde tilbudt finansielle tjenesteydelser, men i mellemtiden er blevet opløst og er under likvidation, idet det er gået konkurs, var at begå investeringsbedrageri i stort omfang, forbundet med bevidst økonomisk skadevoldelse over for investorer, og når personer, der var ansvarlige i dette selskab, på retskraftig vis er blevet idømt flere års fængsel?</p>		
C-570/13	<p>Gruber</p> <p>Sagen vedrører: 1) Er EU-retten, navnlig Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/92/EU af 13. december 2011 om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet, EUT L 26 af 28. januar 2012, s. 1-12, (herefter »direktiv 2011/92«), navnlig direktivets artikel 11, til hinder for en national lovgivning, hvorefter en afgørelse, ved hvilken det fastslås, at der ikke skal foretages en vurdering af et bestemt projekts indvirkninger på miljøet, også får bindende virkning for naboer, som i den forudgående kontrolprocedure ikke havde partsstatus, og kan gøres gældende over for disse i efterfølgende tilladelsesprocedurer, selv om [org. s. 2] disse har mulighed for at rejse deres indsigelser mod projektet i disse tilladelsesprocedurer (i hovedsagen nærmere betegnet, at projektets indvirkninger udgør en trussel mod deres liv, sundhed eller ejendom, eller at de udsættes for urimelige gener i form af lugt, støj, røg, støv, vibrationer eller på anden måde)? Såfremt spørgsmål 1 besvares bekræftende: 2) Kræver EU-retten, navnlig direktiv 2011/92 som følge af den direkte virkning af dets bestemmelser, at den i spørgsmål 1 beskrevne bindende virkning udelukkes?</p>	GA	13.11.14
T-481/11	<p>Spanien mod Kommissionen</p> <p>Påstande: Bilag I, del 2, afsnit VI, punkt D, femte led i Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) nr. 543/2011 af 7. juni 2011 om nærmere bestemmelser for anvendelsen af Rådets forordning (EF) nr. 1234/2007 for så vidt angår frugt og grøntsager og forarbejdede frugter og grøntsager annulleres. Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p>	Dom	13.11.14
T-394/13	<p>Photo USA Electronic Graphic mod Rådet</p> <p>Påstande: Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 412/2013 af 13. maj 2013 om indførelse af en endelig antidumpingtold og endelig opkrævning af den midlertidige told på importen af bordservice og køkkenartikler af keramisk materiale med oprindelse i Folkerepublikken Kina (EUT L 131, s. 1) annulleres, for så vidt som den pålægger sagsøgeren en antidumpingtold. Rådet for Den Europæiske Union tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p>	Dom	18.11.14
C-404/13	<p>ClientEarth</p> <p>Sagen vedrører: 1. Where, under the Air Quality Directive (2008/50/EC), in a given zone or agglomeration conformity with the limit values for nitrogen dioxide was not achieved by the deadline of 1 January 2010 specified in annex XI of the Directive, is</p>	Dom	19.11.14

	<p>a Member State obliged pursuant to the Directive and/or article 4 TEU to seek postponement of the deadline in accordance with article 22 of the Directive? 2. If so, in what circumstances (if any) may a Member State be relieved of that obligation? 3. To what extent (if at all) are the obligations of a Member State which has failed to comply with article 13 affected by article 23 (in particular its second paragraph)? 4. In the event of non-compliance with articles 13 or 22, what (if any) remedies must a national court provide as a matter of European law in order to comply with article 30 of the Directive and/or article 4 or 19 TEU?</p>		
T-223/12	<p>Ntouvas mod ECDC Påstand: Sagsøgtes afgørelse af 27. marts 2012 om at nægte sagsøgeren aktindsigt i de endelige rapporter om revision af ECDC, der er foretaget af Kommissionens interne revisionstjeneste, annulleres. Sagsøgte tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p>	Dom	19.11.14
C-170/13	<p>Huawei Technologies Sagen vedrører: 1) Misbruger indehaveren af et standard-essentielt patent, som over for standardiseringsorganet har erklæret at ville give enhver tredjemand licens på rimelige og ikke-diskriminerende [»FRAND«-] vilkår, sin dominerende stilling på markedet, når han tager retslige skridt med henblik på nedlæggelse af forbud mod en patentkrænker, selv om patentkrænkeren har erklæret sig villig til at indlede forhandlinger om en sådan licens, eller kan der først antages at foreligge et misbrug af den dominerende stilling på markedet, når patentkrænkeren har forelagt indehaveren af det standardessentielle patent et klart, ubetinget tilbud om at indgå en licensaftale, som patentindehaveren ikke kan afslå uden utilbørligt at lægge hindringer i vejen for patentkrænkeren eller at overtræde forbuddet mod diskriminering, og patentkrænkeren – under foregribelse af den licens, der skal tildeles, til den brug, han allerede har gjort – opfylder de kontraktlige forpligtelser, der vedrører ham? 2) Såfremt der allerede skal antages at foreligge misbrug af en dominerende stilling på markedet som følge af den af patentkrænkeren udviste forhandlings-vilje: Stilles der i henhold til artikel 102 TEUF særlige kvalitative og/eller tidsmæssige krav til forhandlingsvilligheden? Kan en sådan navnlig antages allerede at foreligge, når patentkrænkeren kun på generel vis (mundtligt) har erklæret sig villig til at indlede forhandlinger, eller skal patentkrænkeren allerede være indtrådt i forhandlinger og eksempelvis have angivet konkrete betingelser, hvorunder han er villig til at indgå en licensaftale? 3) Såfremt afgivelsen af et klart, ubetinget tilbud om at indgå en licensaftale er en forudsætning for, at der foreligger misbrug af den dominerende stilling på markedet: Stilles der i henhold til artikel 102 TEUF særlige kvalitative og/eller tidsmæssige krav til dette tilbud? Skal tilbuddet indeholde samtlige bestemmelser, som sædvanligvis er indeholdt i licensaftaler på det pågældende tekniske område? Kan tilbuddet navnlig gives på den betingelse, at det standard-essentielle patent faktisk bruges og/eller er retsgyldigt? 4) Såfremt patentkrænkerens opfyldelse af forpligtelserne i henhold til den licens, der skal tildeles, er en forudsætning for, at der foreligger misbrug af en dominerende stilling på markedet: Stilles der i henhold til artikel 102 TEUF særlige krav med hensyn til disse opfyldelseshandlinger? Er patentkrænkeren navnlig forpligtet til at aflægge regnskab om hidtidig brug og/eller at betale licensafgift? Kan en pligt til at betale licensafgift i givet fald også opfyldes ved hjælp af sikkerhedsstillelse? 5) Gælder betingelserne for, hvornår indehaveren af et standard-essentielt patent må anses for at have</p>	GA	20.11.14

	udøvet misbrug af dominerende stilling, også for fremsættelsen af de øvrige krav, der er forbundet med en patentkrænkelse (regnskabsaflæggelse, tilbagekaldelse, skadeserstatning)?		
C-507/13	Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland mod Europa- Parlamentet og Rådet for Den Europæiske Union Påstande: Artikel 94, stk. 1, litra g), artikel 94, stk. 2, og/eller artikel 162, stk. 1 og 3, i kapitalkravsdirektiv IV (1) annulleres. Artikel 450, stk. 1, litra d), i) og/eller j), og/eller artikel 521, stk. 2, i kapitalkravsforordningen (2) annulleres. Europa-Parlamentet og Rådet for Den Europæiske Union tilpligtes at betale sagens omkostninger.	GA	20.11.14
C-533/13	AKT Sagen vedrører: a) Skal artikel 4, stk. 1, i vikardirektivet (2008/104/EF) fortolkes således, at der pålægges de nationale myndigheder, herunder retterne, en permanent forpligtelse til at gøre brug af de midler, de råder over, for at sikre, at ingen nationale retsfor skrifter eller bestemmelser i kollektive overenskomster, der er i strid med en bestemmelse i direktivet, er i kraft eller anvendes? b) Skal direktivets artikel 4, stk. 1, fortolkes således, at den er til hinder for en national ordning, hvorefter anvendelsen af vikaransatte kun er tilladt i de særligt opregnede tilfælde, såsom udligning af spidsbelastninger eller i forbindelse med arbejdsopgaver, der ikke kan udføres af en virksomheds egne arbejdstagere? Kan en længerevarende anvendelse af vikaransatte side om side med en virksomheds egne arbejdstagere inden for rammerne af virksomhedens sædvanlige arbejdsopgaver kvalificeres som forbudt anvendelse af vikaransatte? c) Hvilke midler råder retten over, såfremt den nationale ordning anses for at være i strid med direktivet, med henblik på at nå direktivets mål, når der er tale om en kollektiv overenskomst, der skal overholdes af borgere?	GA	20.11.14